

Opta al XVIII Premi Literari Vila d'Almenar de Contes Curts 2026

Convocat per l'Ajuntament d'Almenar

Error Tipogràfic

Pseudònim: ***Escriba***

Tac-tac, tac-tac, tac-tac... A la Mariona encara li ressona el soroll de l'agulla injectant la tinta entre les capes més superficials de l'epidermis cada cop que es mira la paraula i se la repassa amb la punta dels dits. Les línies negres de les lletres de tipografia gòtica; enrevesades, allargassades, inclinades, estilitzades, contrasten amb la pell del seu avantbraç, d'una blancor perlada com la de les glaceres de les altes muntanyes. Quin tatuatge!

Ella és una dona que es deixa endur per les decisions impulsives, però només en teoria. A la pràctica, ha de fer tres anàlisis comparatives en diferents revistes de moda, dues trucades de telèfon a la seva germana i revisar diverses enquestes a Instagram per triar, per exemple, el color de l'*outfit* més adient per anar a un acte cerimoniós. Així i tot, aquell divendres plujós de finals de novembre, va decidir que era el moment perfecte per fer-se un tatuatge.

La culpa d'aquella impulsivitat puntual la va tenir una foto inspiradora que va veure uns dies enrere, mentre esmorzava dues torrades integrals amb alvocat i uns talls de pernil de gall d'indi; la imatge mostrava una dona misteriosa amb un delicat tatuatge a l'avantbraç que deia "*Resiliència*", fet amb una cal·ligrafia clara, delicada, elegant. La Mariona va sospirar. Sí, això és justament el què necessito —pensà quan es cruspia la darrera mossada de torrada. Adaptar-me a les circumstàncies adverses, afrontar amb èxit una situació desfavorable, desenvolupar-me positivament... *Touché!*

Ara només faltava comunicar la decisió a la seva parella. Pensà un instant en si el Joan estaria preparat per a allò que s'acostava.

—Estic decidida a fer-me un tatuatge —li anuncià ella aquella mateixa nit, com qui no vol la cosa, com qui comenta que comprarà pa de motlle l'endemà en sortir de la feina.

El Joan va deixar de mastegar.

—Temporal o... permanent, permanent? —digué, tot eixamplant la comissura dels llavis per procurar dibuixar un somriure.

—Permanent, és clar. Però petit. Fi. Minimalista —afegí ella, amb posat valerós.

La paraula «minimalista» va tranquil·litzar el Joan. Ell associava aquest terme amb coses discretes. No sabia que per a la Mariona «minimalista» —en aquell cas—, podia significar «de la mida de l'adhesiu de la ITV del cotxe, però amb càrrega filosòfica».

L'endemà al matí començà a investigar diferents estudis de tatuatge que treballaven per la comarca. Quan tenia una estona lliure a la feina cercava informació amb el

telèfon mòbil; un garbuix de dades, pàgines web, perfils d'Instagram i vídeos de TikTok s'acumulaven en els seus algoritmes. A mitja tarda ja havia fet la tria definitiva; «*Tinta Eterna*». Era el nom d'un centre que tenia una valoració de cinc estrelles i en una de les ressenyes deia: «*De tracte molt proper i posen música dels anys noranta!*». Per ella, això últim ja era una garantia de professionalitat. Sense pensar-s'ho dos cops, s'afanyà a concretar una cita des de la mateixa pàgina web de l'establiment.

Deu dies més tard, arribava a l'estudi, decidida a marcar en la seva pell el que li deia el seu cor. Determinada a fer permanent el que pot ser fugisser.

—Bon dia! —digué després d'empènyer la porta de l'establiment.

Darrere del taulell, hi havia assegut un home vestit amb una samarreta blanca sense mànigues i amb una barba perfectament perfilada. L'espai feia olor de barreja d'alcohol i tinta fresca. Des de les caixes acústiques del fals sostre, es desprenien les notes de la cançó *Veneno en la piel*, del grup Radio Futura. Amb aquella música, que reconegué i identificà amb els seus anys de joventut, ella sospirà i sentí com els músculs del coll i l'esquena se li relaxaven.

—Bon dia! Mariona, oi? T'estava esperant —afegí amablement l'home, tot aixecant-se i apropant-li la mà per encaixar una cordial salutació.

Ella assentí i copsà una amalgama de fortalesa i delicadesa en aquella mà. S'adonà que un garbuix ben endreçat de colors, dibuixos impossibles i signes universals decoraven gairebé tota la pell del braç. De la part superior del tòrax, sota la samarreta, també hi sobresortia un dibuix que a ella li semblà la part final de la cua d'un drac.

—Què et sembla si comencem? Saps què et vols tatuar? —continuà dient amb un to de veu suficientment amable per fer-la sentir segura en aquell petit espai.

—Sí, em vull tatuar una paraula aquí, a l'avantbraç. «*Resiliència*», —va sentenciar la Mariona, pronunciant-ho amb tota la solemnitat que fou capaç.

—Amb quina tipografia? —preguntà ell, mentre començava a trastejar amb els pots de tinta i les agulles que hi havia sobre una petita taula extensible.

—Així. Va treure el mòbil de la bossa i li mostrà una imatge lleugerament pixelada amb la paraula, que havia capturat fent zoom a una altra imatge d'un compte d'Instagram.

—Perfecte! —digué el tatuador després d'observar la fotografia uns segons. Doncs ja podem començar —sentencià, mentre amb una mà recollia unes ulleres del costat

de la caixa enregistradora i amb l'altra li indicava una cadira inclinable que hi havia en un dels extrems de l'establiment.

La Mariona s'hi estirà —entre emocionada i nerviosa—, i respirà profundament. Podria suportar la coïssor de l'agulla amb èpica, n'estava convençuda. S'imaginava sortint transformada d'aquella cadira, caminant cap a casa amb la paraula lluint al braç, com una declaració de principis.

El tatuador recolzà l'agulla sobre la pell i se sentí un primer brunzit. La primera punxada fou seca, precisa. Sentí un dolor controlat, escollit, diferent dels dolors que la vida no et permet evitar. La cançó que sonava en aquells moments pel fil musical era *Rayando el Sol*, del grup mexicà Manà. En sabia tota la lletra, i la cantà en silenci apartant la vista del seu braç, deixant que aquell soroll persistent de l'agulla barrejat amb les notes de la cançó la transportessin a un altre lloc. L'agulla seguia el seu camí, marcant-li la pell com el vent marca la forma dels arbres. Pensà en això: en arbres. En com sobreviuen a mesura que creixen, no per ser rígids, sinó per anar cedint a mesura que passen els anys. S'inclinen, es dobleguen, perden fulles. Però segueixen arrelats a la terra.

Quaranta minuts després, el tatuador va netejar la zona i li va acostar un mirall perquè se'l mirés amb més deteniment. La tinta encara deixava un color vermell intens al voltant de les lletres de la paraula, que ja bategava sobre la pell.

La Mariona primer somriu. Després pestanyeja. I després arrufa les celles. A l'avantbraç no hi llegeix «*Resiliència*». S'hi llegeix «*Residència*».

—Disculpa... —diu ella, intentant mantenir la calma—. Crec que hi posa «*Residència*». El tatuador mira el braç.

—Ah, sí. És que a la imatge no es distingia gaire bé. M'he pensat que era això.

—Però t'he dit «*Resiliència*».

—Bé... s'assemblen molt, i jo he entès que deies «*Residència*». Després d'uns instants de silenci incòmode, el tatuador va oferir solucions.

—Hi podem afegir alguna cosa. Com a «*Residència de l'ànima*», o «*Residència sentimental*». Sona profund i t'ho afegeixo sense increment del preu.

No sabia com procedir. De sobte sentí una suor freda que li inundava tot el cos. La paraula que ella havia triat evocava fortalesa emocional. L'altra suggeria que era un centre geriàtric ambulant. Com explicaré aquest tatuatge? —pensà mentre s'incorporava de la cadira.

—No, no... No vull cap paraula més. Ja veuré què faig —li digué finalment al tatuador que recollia, amb posat pesarós, els estris de sobre la taula.

Va pagar, perquè a més d'un tatuatge equivocat tenia educació, i va sortir de l'estudi amb l'avantbraç embolicat amb plàstic i una paraula desafortunada escrita sobre la pell.

S'enfilà cap a buscar el cotxe, pensant en què li diria el Joan.

Ell, que tenia un sentit de l'humor perillós, d'aquells que detecten la mínima esclatxa d'absurd i el converteixen en un gag recurrent.

Quin drama!

La Mariona entrà a casa intentant actuar amb naturalitat.

—Com ha anat? —va preguntar el Joan des del sofà.

—Bé. Tot bé. Normal.

Aquesta imparcialitat ja va aixecar sospites.

—Me l'ensenyes? —li apuntà, tot apropant-se cap a la seva dona.

Ella va estendre el braç —amb gest solemne—, i ell s'hi acostà i llegí en veu alta, allargassant les lletres: «*Reessiiidènncciiia*».

Tan bon punt acabà de llegir adoptà un mutisme incòmode. Després un altre, on el Joan no sabia cap on dirigí la mirada. El tercer silenci fou decisiu, perquè li va començar a tremolar el llavi inferior.

—No riguis —l'advertí amb to compassiu la Mariona.

El Joan es va endur una mà a la boca. Però va punxar, perquè una rialla se li escapà com un coet sense control.

—Ho sento, ho sento! Em sap greu! —deixava anar entre riallades—. És que... és que sembla que estàs anunciant habitacions amb esmorzar inclòs.

Ella encreuà els braços —cosa que només va fer més visible el tatuatge—, i amb la comissura dels llavis en posició totalment horitzontal, sentencià: No té gràcia.

—És que m'imagino algú preguntant-te què vol dir i tu dient: «*És la meva residència espiritual*». És meravellós!

En qüestió d'hores, el Joan ja havia batejat el braç de la seva dona com «*l'ala nord*» i les situacions còmiques van anar escalant ràpidament.

Quan ella anava a abraçar-lo, ell deia: —Compte, que entro a la residència sense cita prèvia!

L'endemà, abans de marxar a la feina, el Joan va deixar sobre el marbre de la cuina un fullet improvisat que havia dissenyat a l'ordinador:

«Residència Mariona & Spa»

- Habitacions lluminoses -

- Activitats de lleure i resiliència (perdó, residència) -

La Mariona va intentar enfadar-se quan, després de llevar-se, va veure què hi posava a la nota, però la creativitat absurda del seu marit tenia un punt d'admiració romàntica.

La veritable catàstrofe, però, sospitava que arribaria dissabte vinent, al sopar que tenien previst amb el Carles i la Judith.

—Com és el tatuatge que t'has fet? —preguntà la Judith, visiblement emocionada en veure-la.

La Mariona dubtà un moment. Podia mentir i dir que encara estava cicatritzant i que no es veia bé, però el vermut que s'havia pres mentre preparava els aperitius va fer el seu efecte.

—Bé... hi va haver un petit error —digué tot estenent el braç.

La Judith va llegir la paraula i obrí els ulls de valent. —Residència? T'has ficat al sector immobiliari? —preguntà, incrèdula.

—Està pensant a ampliar el negoci. Aviat, “Residència Deluxe” a la cama esquerra, —intervingué el Joan, que estava esperant aquell moment.

Les rialles van ser inevitables i la Mariona intentà defensar-se: era «Resiliència», el tatuador es va confondre amb les lletres!

—Doncs mira-ho pel costat bo —digué el Carles, com volent treure ferro a l'error tipogràfic—. Sempre pots dir que simbolitza que el teu cos és la llar de la teva ànima.

Aquella interpretació, sorprenentment, li agradà.

Durant les setmanes següents, la Mariona passà per diverses fases amb el seu tatuatge: negació (*gairebé no es nota*), ira (*demandaré el tatuador*), negociació (*potser si afegeixo una “l” petiteta...*), incredulitat (*com vaig ser capaç...*) i finalment acceptació.

Aquesta arribà finalment, i sense pensar-s'ho, al supermercat.

Una senyora gran, d'aquelles que opinen sense filtres, li assenyalà el braç a la cua de la caixa i li digué, ocurrent: —Residència? Treballes en una?

La Mariona obrí la boca per començar a explicar la història completa, però alguna cosa se li aturà en un punt concret del cervell. Es mirà el tatuatge i esbossà un somriure.

—No, respongué. És un recordatori.

—De què?

—Que la vida no sempre surt com la planeges... però te'n pots riure igual. La senyora va assentir, impressionada.

—Doncs m'agrada. És molt profund —acabà dient la senyora, empenyent més endavant el carret de la compra.

La Mariona sortí del supermercat sentint-se, paradoxalment, més «*resilient*» que mai.

Aquella nit, el Joan la mirava quan s'aplicava crema hidratant al tatuatge.

—Saps? —li digué, crec que m'agrada més així.

—Sí? Per què?

—Doncs perquè aquest tatuatge és molt tu. Intentes ser transcendental i acabes creant una comèdia involuntària.

Ella li donà un cop de colze suau, i afegí:

— Jo també t'estimo.

El Joan s'hi acostà, li besà el tatuatge i afegí:

—A més, ara quan algú em preguntí on visc podré dir: «*a la residència de la Mariona*».

Mesos després, la història del tatuatge s'havia convertit en l'anècdota estrella a cada trobada o reunió. La Mariona ja no intentava justificar-se. La comptava amb dramatisme teatral, recreant el moment del mirall sobre la butaca inclinable, la reacció del tatuador i els primers comentaris dels amics.

I cada vegada que algú deia «*Quin horror!*», ella responia:

—Al contrari! És perfecte.

Aquell tatuatge seguia dibuixat al seu braç. Negre, clar i lleugerament inclinat amb les lletres estirades cap amunt, com si també ell estigués somrient. Quan se'l mirava entenia que no hi ha res més humà que equivocar-se amb convicció, que no hi ha res més íntim que portar gravat a la pell un recordatori que el control pot ser una il·lusió i riure, una salvació.

No va ser la paraula que volia, però sí la història que necessitava.

Escriba

Febrer de 2026